

онова, что-то е отлично отъ тоя прѣдмѣтъ, нѣ понеже освѣнѣ прѣдмѣта, что-то си прѣдставлявамъ, и освѣнѣ другы-ты прѣдмѣты, отличны отъ него, не можъ си прѣдстави нѣчто повече; зачто-то всичко, что-то и да си прѣдставж, ще бѣде или тоя прѣдмѣтъ, или другъ нѣкой, то двѣ-тѣ прѣдставленія, отъ кои-то едно-то утвърждава извѣстный прѣдмѣтъ, а друго-то отрича това, что-то неможе да влѣзе въ прѣдставленіе за тоя прѣдмѣтъ, обихващать у себе всичко, что-то можемъ да мыслимъ, и недопущать по-вече ничто, кое-то бы могло да състави съдръжаніе за нѣкое си *шреше* или *срѣдне* между тѣхъ прѣдставленіе. Оттука отъ само себе ся познава, какъ освѣнѣ утвържденіе и отрицаніе, нѣма другъ начинъ за да изричяме мысли-ты си за прѣмѣты, и по това кой-то нито утвърждава, нито отрича, той съмысленіе-то си неизрича *ничшо*.

§. 45.

Невъзможность да ся прѣдставлява такъвъ прѣдмѣтъ, кой-то небы былъ ни прѣдмѣтъ, что-то си прѣдставляваме, нито нѣчто си, отлично отъ него, привожда ны, камъ *шрешій основный законъ* за *мысленіе*, кой-то е извѣстенъ подъ имя законъ за *исключеніе шреше-шо* или *срѣдне-шо* (*principium exclusi tertii s. medii*) и изрича ся така: „това е такъво или онакъво, нѣ неможе да бѣде нито такъво нито онакъво, както неможе да бѣде заедно и такъво и онакъво.“

Изясненіе: Мы си казваме мысли-ты за извѣстенъ прѣдмѣтъ само тогава, кога-то нѣчто утвърждаваме за него или отричяме т. е. кога-то го припознаваме за такъвъ или онакъвъ. Наопакы: кога-то нито утвърждаваме, нито отричяме т. е. неприпознаваме прѣдмѣта ни такъвъ ни онакъвъ, мы ничто за него неказваме, а кога и утвърждаваме и отричяме т. е. припознаваме ед-